

Història d'un cotxe fabulós

Després d'haver dut a terme somnis com «Apocalypse Now», «Corazonada» o «Jardines de piedra», Francis Ford Coppola ha enllestit «Tucker», la història d'un artesà constructor de cotxes únics, un home a la recerca d'allò meravellós, un poc com el mateix Coppola.

Montse Ferrer

Una de les característiques més visibles del *American Way of Life* ha estat sempre la megalomania i el desig d'anar a l'avantguarda de la tècnica, de construir màquines impossibles i alhora inútils. Tot dins d'un món que Scot Fitzgerald va glossar prou bé a *El gran Gatsby*. L'ésser humà, èmul de Don quixot, es llançava a una cursa meteòrica per dur a terme grans empreses: el cinema tenia Cecil B. De Mille; els negocis, Howard Hughes, i el món dels cotxes, Preston Tucker.

Tucker estava ple de somnis; conti-

nuament inventava màquines diverses, com detectors d'urani que s'instal·larien en els cotxes dels expedicionaris, però, sobretot, una de les seues invencions més reeixides... el *Carioca*, un cotxe que era sense cap dubte el cotxe fantàstic dels anys quaranta, un vehicle fabulós per a l'època, equipat amb un motor posterior amb refrigeració, frens de disc, parabrisa irrompible, un taulel de comandament amb esmorteïdors antixoc.

Vides paral·leles

Francis Ford Coppola havia necessàriament de sentir-se atret per la figu-

ra de Preston Tucker, un personatge que va incloure innovacions en els seus cotxes que encara no han adoptat els de la Big Three, comissió dels tres grans constructors americans: Ford, General Motors, Chrysler. A més, Coppola, com Tucker, s'ha llançat sempre a empreses no massa segures; el paral·lelisme entre totes dues vides l'han de sentir, doncs, els actors i tècnics, que tenen la impressió d'estar treballant en un film autobiogràfic. Per a ells, el seu director no és cap desconegut, sobretot si tenim en compte que porten deu anys treballant tots plegats i han travessat més d'un huracà, com el desastre de l'excèntrica i audaç *Corazonada* (1982).

D'altra banda, els punts de contacte entre Coppola i Tucker són abundants: deutes colossals, campanya de crítiques periodístiques negatives, mort tràgica d'un fill. Coppola, com el megalòman constructor, també s'estima l'espectacle, arribar a produir un entusiasme sense límits en la indústria, el regne del cinisme, el món del cinema.

El risc com a norma

Per a qualsevol informador imparcial, Coppola arrisca massa en els seus films. Els desastres han estat sonats en el món del cinema. Així, després de la desfeta de *Corazonada*, Coppola ha de treballar durant cinc anys com a mercenari per a projectes aliens com *Outsiders*, 1983 (*Rebeldes*); *Rumble fish*, 1983 (*La ley de la calle*); Coppola no tornaria a filmar res del seu gust fins *Gardens of Stone* (*Jardines de piedra*) o *Cotton Club*.

Tucker és un projecte antic, però aleshores irrealitzable. Només el 1985, quan Coppola truca per telèfon a George Lucas, productor i director de *La guerra de las galaxias*, i li proposa de produir *Tucker*, Lucas, que comparteix l'interès de Coppola pel constructor de cotxes, dóna la seua aprovació instantània al projecte. No en va, el director de *La guerra de las galaxias* ja havia produït quatre dels deu films més cars de la història del cinema, i s'adonà aviat que els possibles productors rebutjarien el projecte, tal com va

Joan Allen i Jeff Bridges.

El Carioca va ser el cotxe somniat per Preston Tucker. Dels cinquanta cotxes construïts, encara en queden quaranta-cinc, quatre d'ells se'ls reparteixen Coppola i Lucas. Altres divuit són propietat dels membres de la Tucker Automobile Club of America.

ocórrer. Per tant, l'única eixida possible era finançar ell mateix el film.

Tucker és, doncs, una història a l'estil Capra, on són presents temes molt pròxims a Coppola... La idea que el matrimoni és una cosa plena de bellesa o que la família és un estament important, que verdaderament et pot ajudar en un moment donat. La família

és un tema recurrent dins l'obra de Coppola i en *Tucker* té una importància singular. Jeff Bridges, que fa de Preston Tucker, és confrontat al seu pare, Lloyd Bridges, en el paper de senador corromput; Susan Landon, filla de Martin Landau, és la responsable de la promoció dels productes Tucker.

El film de Coppola s'allunya de qualsevol qualificació ràpida, i possiblement prompte tindrà grans detractors i grans admiradors. Si una de les màximes de l'home és somniar, Coppola és un gran somniador de films que aconsegueixen sorprendre l'escritor. *Tucker*, sens dubte, farà parlar. □